



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **npor. Ing. R. K.**, zast. JUDr. Janem Klailem, advokátem se sídlem Lukavická 2012/22, Plzeň, proti žalovanému: **velitel vzdušných sil**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 Ad 9/2024-70,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2024, č. j. MO 543566/2024-3031.

[2] V téže věci se jedná o již v pořadí čtvrté rozhodnutí příslušných služebních orgánů. Se svou žádostí o doplacení služebního platu ze dne 14. 8. 2008 stěžovatel nejprve neuspěl (na to reagoval dvěma rozsudky Krajský soud v Ostravě, který zrušil dvě zamítavá rozhodnutí služebních orgánů). Následně velitel vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou (dále jen „služební funkcionář“) rozhodnutím ze dne 23. 1. 2019, č. j. MO 27574/2019-2427, částečně vyhověl žádosti stěžovatele a přiznal mu odměnu za práci přesčas ve výši 122 309 Kč s úrokem z prodlení za jednotlivá plnění (v rozhodnutí

nevyčísleno) a ve zbytku jeho žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2019. č. j. MO 264765/2019-3031, zamítl a potvrdil rozhodnutí služebního funkcionáře. Toto rozhodnutí žalovaného bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2021, č. j. 31 Ad 22/2019-76, jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2022, č. j. 5 As 302/2021-28. Podstatou obou těchto rozsudků byla skutečnost, že rozdělení směn stěžovatele na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo pouze formální a ve skutečnosti se jednalo o výkon služby v trvání 24 hodin, za což stěžovateli náležel služební plat.

[3] Na základě zmíněných rozsudků služební funkcionář rozhodnutím ze dne 18. 12. 2023, č. j. MO 984155/2023-2427, stěžovateli přiznal doplacení hrubého platu ve výši 217 450 Kč a úrok z prodlení v souhrnné výši 346 069 Kč (výrok I.) za období 1. 7. 2005 – 30. 9. 2008. Služební funkcionář rovněž rozhodl, že nároky stěžovatele za dobu do 30. 6. 2005 jsou promlčené (výrok II.) a žádosti stěžovatele o rozšíření nároku za období od roku 2008 se nevyhovuje, jelikož o této věci bylo vedeno samostatné správní řízení (výrok III.). Odvolání stěžovatele proti výroku II. a III. tohoto rozhodnutí žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí v tomto rozsahu výše uvedeným rozhodnutím ze dne 3. 7. 2024 potvrdil.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného v rozsahu, kterým potvrdil výrok II. a III. rozhodnutí služebního funkcionáře, podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Krajský soud ve věci posuzoval promlčení nároků stěžovatele za dobu do 30. 6. 2005, přičemž dospěl k závěru, že tyto nároky promlčené jsou a služební orgány neuplatnily promlčení v rozporu s dobrými mravy (to konstatoval krajský soud už ve svém předcházejícím rozsudku č. j. 31 Ad 22/2019-76). Jelikož se stěžovatel proti otázce promlčení části jeho nároku v kasační stížnosti nijak nevymezil, Nejvyšší správní soud argumentaci krajského soudu podrobněji nerekapituluje.

[6] Ve zbytku se krajský soud zabýval žádostí stěžovatele ze dne 11. 10. 2011, kterou měl uplatnit nárok na služební plat za navazující období. Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli, že se jednalo o rozšíření původní žádosti, ale ve shodě se služebními orgány ji považoval za žádost novou (stěžovatel v ní nijak neodkazoval na předchozí podání a neplyne z ní ani konkretizace období, za které doplacení příjmu žádá). O této žádosti měly služební orgány samostatně rozhodnout. To, že tak neučinily, však nic nemění na tom, že se jednalo o samostatné řízení a v projednávané věci o této žádosti stěžovatele nebylo možné rozhodovat. Závěrem krajský soud uvedl, že služební orgány neměly povinnost obě řízení spojit a projednávat ve společném řízení podle § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Spojení řízení je fakultativní postup a služební orgány tak k němu přikročit nemusely.

pokračování

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a jeho nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

[8] Kasační argumentaci směřoval stěžovatel výhradně k otázce rozšíření žádosti z roku 2011. Nejprve se obsáhle zabýval odůvodněním toho, že zmíněná žádost byla podána, přestože ve správním spise neexistuje originál tohoto podání (či záznam o doručení). Následně uvedl, že o této žádosti služební orgány nikdy nerozhodly a jejich postup v průběhu řízení byl v této věci přinejmenším podivný – tuto žádost stěžovatel podával na velitelství společných sil, které si v průběhu řízení o jeho původní žádosti atrahovalo rozhodování. Stěžovatelova žádost z roku 2011 měla být podle služebních orgánů postoupena k vyřízení veliteli vojenského útvaru 8407 Praha Kbely (usnesení o postoupení věci absentuje); stěžovatel nikdy nebyl vyrozuměn, že před zmíněným služebním orgánem byly činěny jakékoliv kroky v řízení, a nikdy nebyl poučen o svých právech ani mu nebyla dána možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Zároveň měl stěžovatel za to, že mělo dojít ke spojení řízení před služebním funkcionářem a velitelem vojenského útvaru 8407 do společného řízení podle § 140 odst. 1 správního řádu.

[9] Podle stěžovatele je závěr krajského soudu ve vztahu k rozšíření jeho žádosti z roku 2011 nedostatečně odůvodněn. Pouhé konstatování fakultativnosti spojení řízení podle něj nemohlo obstát, jelikož se krajský soud pouze ztotožnil s neprokázanými domněnkami služebních orgánů a nebral v potaz tvrzení a důkazní návrhy ve prospěch stěžovatele. K takovým závěrům stěžovatel postrádal ucelený logický argumentační řetězec krajského soudu. Rovněž považoval rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se nijak nevěnoval jeho námitce věcné příslušnosti služebního orgánu, který se měl zabývat jeho žádostí z roku 2011 v prvním stupni.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zmiňovanou žádostí z roku 2011 bylo zahájeno správní řízení před jinými služebními orgány (byť ukončeno bylo patrně formálně vadně). Nespojení tohoto řízení se správním řízením v projednávané věci nemohlo mít na zákonnost rozhodnutí služebního funkcionáře žádný vliv.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Ohledně namítané nepřezkoumatelnosti NSS konstatuje, že rozsudek krajského soudu zmíněnou vadou netrpí. Úkolem krajského soudu je vypořádání se se základním obsahem a smyslem žalobní argumentace, což se v tomto případě stalo. Krajský soud jasně uvedl, že žádostí stěžovatele z roku 2011 bylo zahájeno samostatné správní řízení, přičemž na jeho spojení s řízením v projednávané věci není právní nárok. Jakkoliv závažné mohly být vady uvedeného správního řízení, na zákonnost správních rozhodnutí v této věci nemohly mít žádný vliv. I když si nepochybně lze představit podrobnější vypořádání tohoto žalobního bodu, z rozsudku krajského soudu lze poznat, jakými úvahami se řídil a jeho relativní stručnost tak není na překážku. Stěžovatel ostatně proti nosným závěrům krajského soudu v kasační stížnosti brojí a polemizuje s nimi, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, neznamena, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stejně tak nelze spatřovat nepřezkoumatelnost v tom, že se krajský soud výslovně nezabýval otázkou věcné příslušnosti služebního orgánu, který měl rozhodovat o žádosti stěžovatele z roku 2011. Jelikož krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o žádost, kterou bylo zahájeno nové správní řízení, které není předmětem přezkumu v projednávané věci, jedná se otázku pro toto řízení zcela irelevantní.

[14] Co se věcné stránky týká, Nejvyšší správní soud předesílá, že problematika platových nároků vojenských letců (pilotů i jiných členů posádek) sloužících v režimu LZS a SAR (letecká záchranná služba a služba search and rescue – vyhledání a záchrana) před ním byla řešena opakovaně. Samotná otázka oprávněnosti těchto nároků není mezi stranami jakkoliv sporná. Vojáci, kteří vykonávali službu LZS a SAR v režimu služební pohotovosti, prováděli v jejím průběhu činnost, která zároveň tvořila hlavní náplň standardní služby, a proto též krajské soudy i NSS v posuzovaných případech dospěly k závěru, že rozdělení směn na standardní směnu a služební pohotovost bylo čistě účelové a formální (viz blíže rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021-40, č. 4303/2022 Sb. NSS, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 As 263/2021-34, nebo ze dne 28. 4. 2023, č. j. 7 As 379/2021-34). Ke stejnému závěru dospěl ostatně NSS i v konkrétním případě stěžovatele (viz výše uvedený rozsudek č. j. 5 As 302/2021-28).

[15] Stěžovatel oproti žalobě svou argumentaci v kasační stížnosti zúžil na jeden bod, a sice rozšíření jeho nároků po roce 2008 žádostí podanou v roce 2011. Stejně jako krajský soud má NSS za to, že žádost datovanou ke dni 11. 10. 2011 stěžovatel řádně podal. To, že se ve správním spisu nenachází originál žádosti (a přes veškerou snahu se jej služebním orgánům nepodařilo dohledat), v pořádku není, nelze to ovšem klást k tíži stěžovateli, jelikož ten tuto situaci nijak nezavinil. Kopie žádosti nicméně ve spisu již založená je. Dále ze sdělení velitelství společných sil ze dne 24. 10. 2011, podle kterého byla žádost stěžovatele ze dne 11. 10. 2011 postoupena k řešení veliteli vojenského útvaru 8407, lze mít za to, že tuto žádost stěžovatel skutečně podal. To však na výsledném posouzení věci samotné nemůže nic změnit.

[16] Nejvyšší správní soud plně souhlasí s krajským soudem, že žádostí ze dne 11. 10. 2011 bylo zahájeno samostatné správní řízení. Stěžovatel v něm nijak neodkazoval na řízení o jeho původní žádosti z roku 2008 (o které bylo pravomocně rozhodnuto výrokem I. rozhodnutí služebního funkcionáře) a jednalo se o obecnou žádost o doplacení platových nároků. Možnost případné změny obsahu podání účastníka správního řízení (včetně rozšíření jeho předmětu) přitom upravuje § 41 odst. 8 správního řádu. Na takovou změnu není právní

pokračování

nárok, neboť podle věty druhé tohoto ustanovení správní orgán „*může*“ povolit „*změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma*“. Takovou újmu však nelze spatřovat pouze v tom, že by se o části nároku, o kterou chtěl stěžovatel původní žádost rozšířit, vedlo samostatné správní řízení. O povolení změny obsahu podání rozhoduje správní orgán usnesením (srov. KOPECKÝ, M. § 41 [Navrácení v předešlý stav] In: KOPECKÝ, M., STAŠA, J. a kol. Správní řád: Komentář. Wolters Kluwer. 2022). Takové usnesení ve správním spise založeno není.

[17] Z postupu služebních orgánů lze naopak seznat, že k povolení rozšíření původní žádosti z roku 2008 nedošlo, což vyplývá nejen z postoupení žádosti z roku 2011 veliteli vojenského útvaru 8407, ale i z výroku III. prvostupňového rozhodnutí, který výslovně říká, že se žádosti o rozšíření nároku z roku 2011 nevyhovuje. Rovněž tak i odůvodnění tohoto výroku ze strany prvostupňového služebního funkcionáře odpovídá tomu, že k povolení rozšíření žádosti nedošlo. Přestože tak spisový materiál vykazuje jisté deficity, jak je ostatně uvedeno výše, v tomto případě poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že rozšíření žádosti povoleno nebylo.

[18] Ze samotné žádosti ostatně nebylo zcela zřejmé, za jaké období stěžovatel doplacení platových nároků požadoval. Přílohu této žádosti tvořily rozpisové služby, které stěžovatel vykonal za jednotlivé roky 1998-2011. Přílohu jeho původní žádosti z roku 2008 přitom tvořily též seznamy s obdobími pouze do roku 2008. Z dostupných dokumentů se proto jeví, že zmiňovanou žádostí z roku 2011 bylo zahájeno samostatné správní řízení, v němž se stěžovatel domáhal doplacení platových nároků za celé období 1998-2011. Jelikož v té době nebylo pravomocně rozhodnuto o jeho původní žádosti z roku 2008, lze usuzovat, že zde pro shodná období byla patrně založena překážka litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu. Nicméně vady uvedeného samostatného správního řízení nemohou mít vliv na posouzení projednávané věci. Jakkoli tedy Nejvyšší správní soud ve správním spisu v nyní posuzované věci (ve shodě se stěžovatelem) nenalezl důkaz o tom, že by o žádosti stěžovatele z roku 2011 bylo pravomocně rozhodnuto, na výsledek řízení v této věci to nemá vliv.

[19] Je rovněž zřejmé, že skutečnosti, že uvedenou žádostí bylo zahájeno samostatné správní řízení, si byl vědom i stěžovatel. Jen tak totiž lze interpretovat jeho argumentaci vztahující se k tomu, že obě řízení měla být spojena do společného řízení podle § 140 odst. 1 správního řádu. Podle věty první tohoto ustanovení „[s]právní orgán *může* na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají těchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků.“ (důraz přidán) Jedná se o fakultativní postup správního orgánu, který ke spojení řízení není povinen. Tento závěr je opakovaně potvrzen i judikaturou NSS (např. rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS, či ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 As 227/2021-102). Pokud tedy služební funkcionář obě řízení nespojil, nedopustil se nezákonného postupu, a námitka stěžovatele tak nemůže být důvodná.

[20] Obdobnou skutkovou i právní situaci posuzoval v nedávné době i šestý senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 24. 7. 2025, č. j. 6 As 37/2025-32, rovněž dospěl k závěru, že na takto koncipované „rozšíření“ žádosti, nebylo-li vydáno usnesení správního orgánu podle § 41 odst. 8 správního řádu, je potřeba hledět jako na žádost

novou a rozhodování o jejím osudu proto nepřísluší správním soudům při přezkumu rozhodnutí o původní žádosti, jelikož jde o samostatné správní řízení s jinak vymezeným předmětem. Pátý senát zdejšího soudu nevidí důvod pro odchýlení se od tohoto právního názoru.

5. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. října 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu